

Sygn. akt I C 2033/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Hajduczenia

Protokolant: Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą we W.

przeciwko Ł. J.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Nakazuje pobrać od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 16,70 zł (szesnaście złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt I C 2033/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się zasądzenia od pozwanego Ł. J. kwoty 4509,91 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł nadto o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na umowę o bankową o nr dłużnika (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku zawartą pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a pozwanym, na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Podnosił, że pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, a następnie wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej jednocześnie informując pozwanego, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzycielność zostanie przelana na rzecz powoda. Wskazał także, że wobec nieuregulowania przez pozwanego zadłużenia, w dniu 2 kwietnia 2014 roku, (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. umowę przelewu wierzycielności, cedując na powoda całość praw i obowiązków z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Odnosząc się do sposobu określenia kwoty zadłużenia pozwanego, stanowiącej wartość przedmiotu sporu, powód podał, że wynosi ona 4509,91 złotych, w tym należność główna w wysokości 2714,35 złotych oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1795,56 złotych, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzycielności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z w/w umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę

powodową. Według powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanego Ł. J. jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 17 października 2014 roku, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Powód podkreślił, że osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej mu wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji. W konkluzji strona powodowa podała, że pismem z dnia 24 września 2014 roku wezwała pozwanego do zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane.

Pozwany Ł. J. domagał się oddalenia powództwa. Nie kwestionował, że łączyła go umowa o bankowa o nr dłużnika (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku z poprzednim wierzycielem podnosił jednak zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazywał także, że postanowieniem z dnia 16 listopada 2010 roku w sprawie (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowy w B. E. Ż. umorzyła prowadzone w stosunku do niego postępowanie z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia podnosił, że dochodzone przez powoda roszczenie ma charakter okresowy, które stosownie do art. 118§1 kc przedawniają się z upływem 3 lat, również roszczenia akcesoryjne- odsetki są przedawnione. Z ostrożności procesowej pozwany wnosił, w razie uwzględnienia przez Sąd powództwa, o nieobciążanie go kosztami procesu w sprawie z uwagi na jego sytuację materialną i zdrowotną.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że pozwanego Ł. J. i poprzedniego wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą we W. (poprzednio (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.) łączyła umowa bankowa (umowa kredytu) o nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku. (przyznane).

Pozwany nie spłaci należności przyznanej mu na podstawie w/w umowy. (przyznane).

Nie było kwestionowane, że z wniosku poprzedniego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. przed Komornikiem Sądowym działającym przy Sądzie Rejonowym w B.E. Ż. toczyło się postępowanie egzekucyjne w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 10 lutego 2009 roku zaopatrzonym w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 marca 2009 roku w sprawie (...). Bankowy tytuł egzekucyjny dotyczył umowy bankowej nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku, zaś postępowanie komornicze powadzone na jego podstawie zostało umorzone postanowieniem Komornika z dnia 16 listopada 2010 roku wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Orzeczenie uprawomocniło się z dniem 1 grudnia 2010 roku. (akta (...) Komornika Sądowego działającego przy Sądzie Rejonowym w B.E. Ż.).

Poza sporem pozostaje także, iż powód na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2 kwietnia 2014 roku nabył od poprzedniego wierzyciela wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku, na którą składały się następujące kwoty: 2714,35 złotych- kapitał, 1604,14 złotych – odsetki i 242,82 złotych- koszty. (k. 8-13 – umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 2 kwietnia 2014 roku wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji).

W dniu 17 października 2014 roku strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych i funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...), w którym oświadczyła, że w dniu 2 kwietnia 2014 roku nabyła od (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec dłużnika Ł. J., wynikającą z umowy kredytu z dnia 7 sierpnia 2007 roku, zaś wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu wynosiła łącznie 4509,91 złotych, w tym należność główna -2714,35 złotych i odsetki -1795,56 złotych. (k. 7).

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. (§ 2).

W myśl natomiast art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepla (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta)

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Powództwo podlegało oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że choć pozwany nie kwestionował faktu łączącej go z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej, na którą powołuje się strona powodowa, jednakże na datę zamknięcia rozprawy w aktach sprawy brak było nie tylko umowy, regulaminu lub innych dokumentów, z których wynikają wierzytelności, na które powołuje się powód. W kontekście powyższego, trudno przyjąć by powód w sposób należyty wykazał zasadność roszczenia, albowiem braki w zakresie dowodów uniemożliwiają Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek.

Zdaniem Sądu takim dowodem nie jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu dotyczący wierzytelności wobec dłużnika Ł. J., wynikającej z zawartej w dniu 7 sierpnia 2007 roku umowy kredytu. Fakt, że z mocy art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych nie powoduje jednak sam w sobie podstawy do uwzględnienia powództwa. Pamiętać, bowiem należy, że domniemanie prawne z art. 244 § 1 kpc w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku w sprawie I ACa 652/12).

Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniami prawnymi, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w tym przepisie stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i

podlega ścisłej wykładani. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 7 października 2009 roku, sygn. akt III CZP 65/09).

Po wtóre, nawet gdyby przyjąć, że kwota dochodzona pozwem została ustalona w sposób prawidłowy, to -w ocenie Sądu- pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczeń.

Zgodnie z przepisem art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Wierzyciel chcąc zapobiec przedawnieniu musi doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia zgodnie z art. 123 k.c. Przepisy art. 123 k.c., przewidują trzy grupy przyczyn (zdarzeń) powodujących przerwanie biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z limitywnym wyliczeniem zawartym w tym przepisie, przerwanie biegu terminu przedawnienia następuje przede wszystkim poprzez każdą czynność dokonaną przed właściwymi, wskazanymi w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. organami powołanymi do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia i z takim przypadkiem mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Organami, o jakich mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., są bez wątpienia sądy powszechne, sądy polubowne oraz komornicy sądowi. Podobne znaczenie ma żądanie ustalenia roszczenia, zaspokojenia w postępowaniu wykonawczym (egzekucyjnym) i zabezpieczenia roszczenia według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 730 i n. k.p.c.).

Wystawienie tzw. bankowego tytułu egzekucyjnego (art. 96 pr. bank.) na pewno nie przerywa biegu przedawnienia. Na pełną akceptację zasługuje stanowisko SN, który zauważył, że: „Wystawienie bankowego tytułu wykonawczego nie odpowiada żadnemu z wymagań określonych w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., od których ustawodawca uzależnił wystąpienie skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia”. Tym samym, „(...) nie może być (...) uznane za surogat wytoczenia powództwa, powodujący przerwę biegu przedawnienia” (wyrok SN z dnia 30 lipca 2003 r., II CKN 363/01, LEX nr 82280). Wystawienie przez bank tytułu egzekucyjnego nie oznacza bowiem ustalenia roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1. SN przyjmuje natomiast, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. jest zgłoszenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (por. wyroki SN: z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC-ZD 2013, nr 1, poz. 7; z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, LEX nr 1125087; z dnia 4 października 2012 r. I CSK 90/12, LEX nr 1250551). Czynnością zmierzającą do zaspokojenia roszczenia jest niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji (art. 796 k.p.c.). Teza ta jest aktualna także w odniesieniu do szczególnych podmiotów, jakimi są banki; złożenie przez bank wniosku o wszczęcie egzekucji przerywa bieg przedawnienia (wyrok SN z dnia 10 listopada 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004, z. 11, poz. 141, z glosą aprobującą M. Mulińskiego).

Istotą przerwania biegu przedawnienia jest po pierwsze to, że termin przedawnienia przestaje upływać z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę i nie biegnie (w sytuacji opisanej w art. 124 § 2 k.c.) przez cały czas jej trwania, po drugie zaś to, że po ustaniu tej okoliczności termin przedawnienia biegnie od początku, w całej swej długości, tak jakby wcześniej nie upłynęła żadna jego część. Po przerwie następuje więc nowy początek biegu terminu przedawnienia. W przepisie art. 124 § 2 k.c. uregulowano natomiast kwestię przerwania przedawnienia jako skutku czynności podjętej przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju. W takiej sytuacji przedawnienie nie zaczyna biec na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone. Następuje więc przesunięcie nowego początku biegu terminu przedawnienia aż do czasu zakończenia postępowania, którego wszczęcie było przyczyną przerwy. Gdy chodzi o postępowanie egzekucyjne, należy przyjąć, że kończy się ono umorzeniem, czy to z mocy prawa (art. 823 k.p.c.), czy z urzędu (art. 824 k.p.c.), czy na wniosek strony (art. 825 k.p.c.). Postanowienie sądu stwierdzające umorzenie, które nastąpiło z mocy prawa (por. uchwała SN z dnia 16 maja 1996 r., III CZP 44/96, OSNC 1996, nr 9, poz. 117) oraz postanowienia komornika o umorzeniu postępowania z urzędu lub na wniosek podlegają zaskarżeniu; bieg przedawnienia rozpoczyna się w chwili uprawomocnienia się orzeczeń.

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał za zasadny podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Wprawdzie przyjąć należało, że wszczęcie w dniu 21 maja 2009 roku przez poprzedniego wierzyciela postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...)z dnia 10 lutego 2009 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w B.z dnia 16 marca 2009 roku w sprawie (...) przerwało bieg przedawnienia roszczenia dochodzonego w toku niniejszego postępowania, jednakże postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu uległo zakończeniu w dniu 1 grudnia 2010 roku, kiedy to prawomocne wobec wierzyciela stało się postanowienie Komornika o umorzeniu egzekucji wobec pozwanego i przedawnienie rozpoczęło biec od tej daty od początku.

Uznając zatem, że roszczenie dochodzone przez powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.związane jest z działalnością gospodarczą pierwotnego wierzyciela należy stwierdzić, że jest już ono przedawnione. Powód wytoczył bowiem powództwo 27 października 2014 roku, natomiast 3-letni okres przedawnienia upływał z dniem 1 grudnia 2013 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd orzekł art. 513 kc w zw. z art. 118 kc jak w sentencji wyroku.

SSR Małgorzata Hajduczenia